

Sygn. akt VII K 28/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 września 2016 roku

Sąd Rejonowy – w Piotrkowie Tryb. VII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Marcin Oleśko

Protokolant: sekretarz sądowy Dawid Lesiakowski

przy udziale Prokuratora: Jakuba Bętkowskiego

po rozpoznaniu w dniu 02.09.2016 roku

sprawy **E. M.** s. K. i E. z domu K., urodzonego (...) w P.

oskarżonego o to, że:

w dniu 29 listopada 2015 r około godz. 0:10 w R. na ul. (...) woj. (...) prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny samochód osobowy F. (...) nr rej. (...) znajdując się z stanie nietrzeźwości prowadzącym do stężenia: I badanie o godz. 0:35 – 1,00 mg/l, II badanie o godz. 0:40 – 0,96 mg/l i III badanie o godz. 0:42- 0,92 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu czym umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, przy czym czynu tego dopuścił się będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokiem Sądu Rejonowego w P. sygn. akt (...) oraz w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 7 (siedmiu) lat orzeczonego w związku ze skazaniem za to przestępstwo

tj. o czyn z art. 178a § 4 kk

1. oskarżonego **E. M.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 4 kk i za to na podstawie art. 178a § 4 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 42 § 4 kk orzeka wobec oskarżonego dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego;
3. na podstawie art. 43a § 2 kk orzeka wobec oskarżonego E. M. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych;
4. na podstawie art. 63 § 1 i 5 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres zatrzymania w sprawie w dniu 29 listopada 2015 roku, przyjmując, że 1 (jeden) dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny 1 (jednemu) dniowi kary pozbawienia wolności;
5. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych, wydatki przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt VII K 28/26

UZASADNIENIE

W niniejszej sprawie oskarżony złożył wniosek w trybie art. 387 kpk.

Sąd uwzględnił powyższy wniosek i wydał wyrok.

Jak stanowi art. 424 § 3 kpk w wypadku złożenia wniosku o uzasadnienie między innymi co do wyroku wydanego w trybie art. 387 kpk, sąd może ograniczyć zakres uzasadnienia do wyjaśnienia podstawy prawnej tego wyroku oraz wskazanych rozstrzygnięć. Dlatego też Sąd w dalszej części ograniczy uzasadnienie do omówienia wskazanych okoliczności.

Oskarżony E. M. w dniu 29 listopada 2015 roku około godziny 0.10 prowadząc jako kierujący w ruchu lądowym w R., na ulicy (...) pojazd mechaniczny - samochód osobowy marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości, prowadzącym o godzinie 0.35 do stężenia na poziomie 1,00 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, o godzinie 0.40 do stężenia na poziomie 0,96 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, o godzinie 0.42 do stężenia na poziomie 0,92 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu i dopuszczając się tego czynu, będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokiem Sądu Rejonowego w P., sygn. akt (...) oraz w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 7 lat, orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo z art. 178a § 1 kk, swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję art. 178a § 4 kk.

Przyjąć zatem należy, że oskarżony swoim zachowaniem zrealizował znamiona typu kwalifikowanego, wprowadzonego ustawą z dnia 12 lutego 2010 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny, ustawy - Kodeks karny wykonawczy oraz ustawy - Prawo ochrony środowiska (Dz. U. Nr 40, poz. 227). Znamieniem wpływającym na zwiększenie zagrożenia karą jest

w tym przypadku dopuszczenie się tego czynu w sytuacji uprzedniego prawomocnego skazania za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokiem Sądu Rejonowego w P., sygn. akt (...) oraz w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 7 lat, orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo z art. 178a § 1 kk. Wobec powyższego należało przyjąć, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję art. 178a § 4 kk, jako osobny kwalifikowany typ przestępstwa.

Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, ponieważ nie zachodzi żadna okoliczność wyłączająca winę w rozumieniu Kodeksu Karnego. Oskarżony nie dał posłuchu normie prawnej, mimo iż miał taką możliwość.

Mając na uwadze poczynione ustalenia faktyczne, analizując i oceniając w powyższy sposób zebrany w sprawie materiał dowodowy, nie budzi wątpliwości, iż zachowanie oskarżonego stanowi czyn zabroniony o bardzo dużej społecznej szkodliwości.

Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości Sąd kierował się w szczególności:

- szczególnym rodzajem dobra naruszonego przez zachowanie oskarżonego jakim jest bezpieczeństwo w komunikacji;
- rozmiarami grożącej szkody - oskarżony poruszał się po drodze publicznej, stwarzając bardzo duże zagrożenie dla innych uczestników ruchu;
- okolicznościami popełnionego czynu – znaczne stężenie alkoholu, przekraczające czterokrotnie dopuszczalną normę;
- popełnieniem przestępstwa z zamiarem bezpośrednim.

Wymierzając karę Sąd uwzględnił na korzyść oskarżonego fakt, iż E. M. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Zauważyć należy jednak, iż nastąpiło to z uwagi na zatrzymanie na gorącym uczynku popełnienia przestępstwa i pod ciężarem zebranych dowodów.

Na niekorzyść oskarżonego, Sąd poczytał, iż E. M. jest już osobą wielokrotnie karaną. Ponadto był już trzykrotnie karany za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości, w tym jeden raz w warunkach art. 178a § 4 kk. Oskarżony

pomimo tego ponownie dwukrotnie naruszył podstawową zasadę ruchu drogowego kierując pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwym po drodze publicznej. Tym samym dał on się już w dostateczny sposób poznać, że jest osobą, dla której prowadzenie pojazdów w stanie nietrzeźwości nie stanowi żadnego problemu i kontynuuje ten proceder przy każdej nadarzającej się okazji. W niniejszej sprawie oskarżony jako uczestnik ruchu drogowego zobowiązany był do przestrzegania zasad bezpieczeństwa tegoż ruchu, w tym podstawowej zasady – zasady trzeźwości jego uczestników. Ponadto przy wymiarze kary na niekorzyść oskarżonego przyjęto znaczny stopień intoksykacji alkoholowej jego organizmu, który czterokrotnie przekroczył dopuszczalne normy.

Mając na uwadze powyższe kwestie, a także zważając, aby kara była współmierna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, a także, aby zrealizowała cele zapobiegawcze i poprawcze w stosunku do oskarżonego oraz wytyczne w zakresie prewencji ogólnej, Sąd wymierzył oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności.

Wymierzając bezwzględną karę pozbawienia wolności Sąd miał na uwadze treść art. 69 § 4 zd. 2 kk, zgodnie z którym wobec sprawcy występku o charakterze chuligańskim oraz sprawcy przestępstwa określonego w art. 178a § 4 kk sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności w szczególnie uzasadnionych wypadkach.

W niniejszej sprawie nie pojawiły się żadne szczególne okoliczności uzasadniające skorzystanie z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności. Rozstrzygnięciu takiemu sprzeciwia się przede wszystkim fakt, że oskarżony nie po raz pierwszy wszedł w konflikt z prawem, w tym w szczególności biorąc od uwagę kilkukrotne już wcześniejsze skazania za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości. Nie pozwala to na postawienie wobec niego pozytywnej prognozy kryminologicznej. Na tle dotychczasowej drogi życiowej oskarżonego widoczny jest trwały ślad nieposzanowania porządku prawnego, przejawiający się w podejmowaniu przestępczych działań wymierzonych między innymi przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji. Jak widać z karty karnej nie wyciągnął on żadnych konsekwencji z poprzednich skazań, kiedy to Sąd dawał mu szansę na poprawę swojego zachowania wymierzając mu wówczas kary o charakterze wolnościowym, czy też z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności. W związku

z powyższym w ocenie Sądu kara bezwzględnego pozbawienia wolności odniesie pożądane skutki w zakresie prewencji i indywidualnego oddziaływania.

Również względy społeczne oddziaływania kary przemawiają przeciwko stosowaniu wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Społeczne oddziaływanie kary jako jeden z celów kary jest podyktowane potrzebą przekonania społeczeństwa o nieuchronności kary za naruszenie dóbr chronionych prawem i nieopłacalności zamachów na te dobra, wzmoczenia poczucia odpowiedzialności, ugruntowania poszanowania prawa i wyrobienia właściwego poczucia sprawiedliwości oraz poczucia bezpieczeństwa (...). Oznaczają przede wszystkim potrzebę wymierzenia takich kar, które odpowiadają społecznemu poczuciu sprawiedliwości, dają gwarancję skutecznego zwalczania przestępczości oraz tworzą atmosferę zaufania do obowiązującego systemu prawnego (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 12.01.2006 r., II Aka 290/05, LEX nr 168034).

Jak to już zostało wskazane, E. M. był już uprzednio skazany w warunkach art. 178a § 4 kk. Dlatego też Sąd na podstawie art. 42 § 4 kk orzekł wobec oskarżonego dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego. Zgodnie z powołanym przepisem Sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio w razie ponownego skazania osoby prowadzącej pojazd mechaniczny w warunkach określonych w art. 42 § 3 kk.

Jak stanowi art. 43a § 2 kk w razie skazania sprawcy między innymi za przestępstwo określone w art. 178a § 4 kk sąd orzeka świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7 na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości co najmniej 10.000 do wysokości 60.000 złotych. Dlatego też orzeczono jak w punkcie 3 wyroku.

W przedmiotowej sprawie E. M. został zatrzymany w dniu 29 listopada 2015 roku. Dlatego też Sąd na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania w sprawie w dniu 29 listopada 2015 roku.

W ocenie Sądu niecelowe jest obciążanie oskarżonego kosztami sądowymi, z uwagi na przewidywaną już na tym etapie postępowania rozpoznawczego bezskuteczność ich ściągnięcia, wobec realności wykonania w stosunku do oskarżonego bezwzględnej kary pozbawienia wolności. Z tych względów Sąd na podstawie art. 624 kpk zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych, które przejął na rachunek Skarbu Państwa.